

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. T.,** zastoupený opatrovníkem Mgr. Ondřejem Pivoňkou, advokátem se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie,** se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2012, č. j. 17 A 21/2012 – 34,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2012, č. j. 17 A 21/2012 - 34, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 17. 4. 2012, č. j. KRPP-68559-13/ČJ-2012-030022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce – advokátovi Mgr. Ondřeji Pivoňkovi – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 720 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce N. T. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2012, č. j. 17 A 21/2012 – 34, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2012,

č. j. KRPP-68559-13/ČJ-2012-030022, kterým byl žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání do Švýcarska nebo Maďarska nebo Nizozemí nebo Německa podle nařízení Rady Evropského společenství č. 343/2003 s tím, že doba zajištění byla stanovena na 40 dní.

Krajský soud při svém rozhodování neshledal ze strany žalovaného taková pochybení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť bylo řádně odůvodněno a všechny nezbytné skutečnosti pro vydání rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu. Z dikce ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se podmínkami stanovenými v § 123b a § 123c téhož zákona. Pouze zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 uvedeného zákona ukládá povinnost žalovanému zjišťovat, zda jsou splněny podmínky pro použití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b, přičemž § 123c v podstatě upřesňuje obsah zmíněného § 123b. Rovněž soudem nebylo shledáno žalobcem namítané porušení citovaného čl. 8 Listiny základních práv a svobod (publikována pod č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“), protože žalobce byl omezen na svobodě pouze z důvodů a způsobem stanoveným zákonem. V této věci se jedná o navrácení žalobce ve smyslu článku 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a nikoliv o vyhoštění ve smyslu odst. 5 téhož článku. Nelze dovodit analogii ve vztahu k § 123a k § 129 zákona o pobytu cizinců, jelikož se zde nejedná o akt vyhoštění a návratová směrnice je plně vtělena do nyní platného zákona o pobytu cizinců. Krajský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítl porušení ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a dále porušení čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny. K namítanému porušení požadavku proporcionality zajištění se krajský soud nijak nevyjádřil a v tomto bodě je nutné považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011 - 51 má obecnou platnost a vztahuje se nejen na situace zajištění za účelem správního vyhoštění, ale platí i pro případy zajištění za účelem předání. Argumentace krajského soudu směrem k namítanému porušení čl. 15 odst. 1 návratové směrnice postrádá smyslu. Skutečnost, že požadavek využít zvláštní opatření za účelem vycestování je výslovně stanoven pouze v § 124 a nikoliv v § 129, není pro posouzení tohoto případu rozhodující. V rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011 - 51 a Městského soudu v Praze č. j. 11 A 117/2011 - 9 (publikováno pod č. 2467/2012 Sb. NSS) bylo konstatováno, že je povinností Policie zabývat se možností aplikace § 123b zákona o pobytu cizinců i v případě rozhodování o zajištění cizince podle § 124a tohoto zákona. Toto ustanovení však stejně jako § 129 podmínku využití zvláštních opatření za účelem vycestování explicitně nestanoví. Text zákona totiž nemůže být rozhodující tam, kde jeho doslovný výklad odporuje evropské směrnici (popř. Listině), jako je tomu v tomto případě. Krajský soud

přitom nijak nezpochybnil aplikaci návratové směrnice na situaci stěžovatele. Naopak, výslovně v této souvislosti uvedl, že v daném případě se jedná „*o navrácení žalobce ve smyslu článku 3 odst. 3 Návratové směrnice a nikoliv o vyhoštění ve smyslu odst. 5 téhož článku*“. Čl. 15 odst. 1 návratové směrnice se vztahuje jak na zajištění cizince, „*o jehož navrácení probíhá řízení*“, tak na zajištění cizince „*za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění*“. Pokud tedy podle soudu platí, že v případě stěžovatele se jedná o navrácení ve smyslu čl. 3 odst. 3 návratové směrnice, pak je nutné též konstatovat, že na stěžovatele se vztahují všechny podmínky pro zajištění uvedené v čl. 15 odst. 1 této směrnice; především, že k zajištění může dojít pouze „*nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření*“. Bez ohledu na znění § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy bylo povinností žalovaného vyjádřit se v napadeném rozhodnutí též k otázce, proč se v případě stěžovatele jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu § 123b odst. 1 tohoto zákona jako neúčinné či neaplikovatelné. Jakýkoliv jiný postup je neslučitelný s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu a žalobou napadené rozhodnutí je třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání se s namítaným porušením požadavku proporcionality shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Ačkoliv krajský soud výslovně nereagoval na tuto argumentaci stěžovatele, jednalo se pouze o jeden z argumentů podporující jediný žalobní bod, a sice že měl žalovaný před zajištěním vážit uložení zvláštních opatření za účelem vycestování (a tuto úvahu promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí). Krajský soud se s tímto výkladem neztotožnil, závěr o neaplikovatelnosti těchto zvláštních opatření podpořil vlastní argumentací a uvedl také, proč má za to, že tento výklad se nedostává do rozporu s čl. 8 Listiny. Byť si lze jistě představit podrobnější odůvodnění závěrů krajského soudu, stávající odůvodnění napadeného rozsudku splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Nevypořádání se s dílčím argumentem žalobce nutně nemusí vést k nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, dostupném na www.nssoud.cz, „[p]*řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí*

vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související."

Je proto potřeba zabývat se důvodností základní stížní námitky, tj. námitky nesprávného posouzení otázky, zda měl žalovaný před zajištěním stěžovatele vážit uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a tuto úvahu promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců Policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle čl. 15 odst. 1 věty prvé návratové směrnice, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Podle čl. 3 odst. 3 návratové směrnice se pro účely této směrnice rozumí "navrácením" proces navrácení státního příslušníka třetí země, jako dobrovolné splnění povinnosti návratu nebo jako nucený návrat, do země jeho původu, nebo do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství nebo dvoustranně, nebo do jiné třetí země, do níž se dotčený státní příslušník třetí země dobrovolně rozhodne vrátit a jež ho přijme.

Čl. 15 odst. 1 návratové směrnice byl do českého zákona o pobytu cizinců implementován v podobě nových ustanovení § 123b a 123c, a to zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2011. Podle těchto nových ustanovení jsou zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě policií stanovené, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

K implementaci návratové směrnice do svých právních řádů byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, jak byly shrnuty například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Smyslem přijetí

čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a tudíž i zavedení zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla především snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem jejich navrácení.

Postup podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom spadá do působnosti čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. „[P]*ředání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství*“ ve smyslu ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je totiž nutno zároveň považovat za „*nucený návrat* [...] *do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství*“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 návratové směrnice. Podle čl. 15 odst. 1 přitom může být cizinec, o jehož navrácení probíhá řízení, zajištěn za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, pouze pokud nemohou být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Tento článek se explicitně vztahuje na zajištění za účelem přípravy jakékoliv formy návratu, nikoliv pouze vyhoštění, jak dovozoval krajský soud.

Povinnost vážit uložení zvláštních opatření za účelem vycestování před zajištěním cizince však nutně vyplývá také ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především záruk obsažených v Listině a Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Proto také nebylo na místě položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie směřující k interpretaci rozhodných ustanovení návratové směrnice. Zodpovězení předběžné otázky by nemohlo mít žádný vliv na posouzení této věci.

Pravidlo obsažené v čl. 15 odst. 1 návratové směrnice totiž odráží obecné požadavky na respektování osobní svobody jednotlivce vyplývající pro české správní orgány také z čl. 8 Listiny nebo čl. 5 Úmluvy. Každé omezení osobní svobody jednotlivce tak musí být mimo jiné poměřováno hlediskem proporcionality (viz např. Clayton, R.; Tomlinson, H. *The Law Of Human Rights.* 2nd ed. Oxford : Oxford University Press, 2009, s. 634). V souladu se zásadou proporcionality je nutné ptát se, zda neexistuje mírnější opatření, pomocí něhož by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle. Zajištění cizince za účelem jeho předání je přitom krajním prostředkem pro realizaci předání. Je proto vždy na místě vážit provedení mírnějšího opatření. V daném případě se nabízí využití zvláštních opatření za účelem vycestování upravených v § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, tedy v téže hlavě jako ust. § 129, podle něhož byl stěžovatel zajištěn. Jedinou překážkou pro takový postup je žalovaným a krajským soudem předkládaná jazyková interpretace § 129 v porovnání s § 124 zákona o pobytu cizinců. Zatímco § 124 totiž výslovně stanoví jako podmínku zajištění skutečnosti, že nepostačuje uložení zvláštního opatření, § 129 o ničem takovém nehovoří. Jazykovým výkladem lze však dospět i k opačnému názoru, neboť podle názvu hlavy XI části první zákona o pobytu cizinců, nadpisu § 123b tohoto zákona i obsahu tohoto ustanovení se zvláštní opatření neomezují pouze na případy vyhoštění (§ 124 a § 124a zákona o pobytu cizinců), nýbrž explicitně na případy vycestování cizince z území (tedy také na vycestování podle § 124b a předání či průvoz podle § 129 zákona o pobytu cizinců).

Proti jazykovému výkladu, který předkládají žalovaný a krajský soud, navíc stojí výklad eurokonformní (soulad s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice), ústavně konformní (soulad s čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy), teleologický (snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem jejich navrácení promítnutá do čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a následně do §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců) i systematický (zařazení ust. §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců do téže hlavy jako všechny formy zajištění cizince a tudíž jejich univerzální aplikovatelnost pro všechna tato zajištění). Nemůže proto obstát jazykový výklad vycházející toliko z absence výslovného odkazu na ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců v ustanovení o zajištění cizince za účelem jeho předání (§ 129 zákona o pobytu cizinců).

Podobně se Nejvyšší správní soud nemohl omezit na jazykový výklad ani v případě zajištění cizince za účelem vycestování dle § 124b zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57 (č. 2641/2012 Sb. NSS), proto zejména ve světle čl. 15 návratové směrnice dovodil, že rovněž při rozhodování podle ust. § 124b zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen zvážit, zda v dané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 tohoto zákona.

Situace je v projednávané věci srovnatelná. Také v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice a také s čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Krajský soud tedy tuto právní otázku posoudil nesprávně.

Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností. Tuto vadu přitom nelze dodatečně napravit v následném soudním řízení, jak se o to pokusil krajský soud. V napadeném rozsudku totiž shledal, že by stěžovatel s ohledem na skutkové okolnosti daného případu nemohl dostát podmínkám ust. §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Tímto způsobem však nelze zhojit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Provedení úvahy o možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území před jeho případným zajištěním přísluší nejprve správnímu orgánu. Správní soud je pak na základě žaloby oprávněn toliko hodnotit správnost, dostatečnost či přezkoumatelnost této úvahy.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2012, č. j. 17 A 21/2012 – 34, je opodstatněná, a proto tento rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 17. 4. 2012,

č. j. KRPP-68559-13/ČJ-2012-030022. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl ustanoven opatrovník Mgr. Ondřej Pivoňka, advokát. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Výše mimosmluvní odměny je v případě, v němž advokát vykonává funkci opatrovníka účastníka, jehož pobyt není znám, stanovena na 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „advokátní tarif“]). Nejvyšší správní soud proto opatrovníkovi přiznal odměnu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby [příprava a převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a s ním související náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celková mimosmluvní odměna a náhrada hotových výdajů tedy činí 600 Kč. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 120 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného opatrovníka je tak 720 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu